

אָדוואָרד ליר

דְּבָרֵי יָמֵי שֶׁבַע הַמְּשָׁפָחוֹת מְאַגֵּם פִּיפֶּל-פֶּפֶל

עם איורים מאת המתחבר

עברית: יותם פּוֹשֶׁלּוֹם

פָּרָק א'

פְּתַח דְּבַר

בְּיָמִים עָבְרוּ – זֹאת אוֹמְרָת, לְפָנַי הִרְבָּה הִרְבָּה שָׁנִים – חַיּוֹ בְּאַרְצָן גּוֹל־וּמְגוּל
שָׁבַע מִשְׁפָּחוֹת. הֵן הִתְגוֹרְרוּ בְּסִבִּיבַת הָאֲגָם הַגָּדוֹל פִּיפֶל-פֶּפֶל (אֲחַת מֵהֵן
הִתְגוֹרְרָה בְּאֲגָם עֲצָמוֹ) הַשּׁוֹכֵן בְּפֶאֶתֵי הָעִיר טוֹשׁ, שֶׁנֶּאֱתָהּ מִשָּׁם בְּבִהִירוֹת
רַבָּה כֹּל אֵימַת שְׁלֵא שָׁרַר שָׁם חֲשׂוֹן. אֲתָם וְדַאי מִכִּירִים אֶת שְׁמוֹת הַמְּקוֹמוֹת
הָאֵלֶּה. כִּדִּי לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם אֶת כָּל הַדְּרוֹשׁ, כֹּל שֶׁעֲלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת הוּא לֹא לְפִתְחָ
סֵפֶר גְּאוּגְרָפִיָּה.

בְּפָרָק הַבֵּא יִסְפֵּר עַל שְׁבַע הַמִּשְׁפָּחוֹת שֶׁהִתְגוֹרְרוּ בְּשׁוּלֵי הָאֲגָם הַגָּדוֹל
פִּיפֶל-פֶּפֶל.

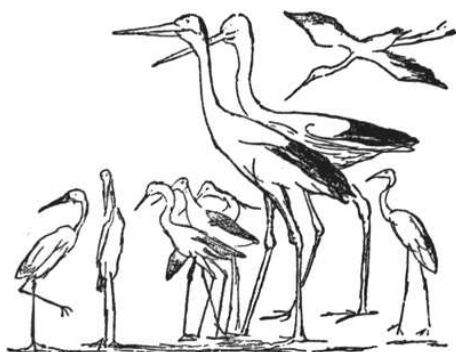
פָּרָק ב'

שְׁבַע הַמִּשְׁפָּחוֹת

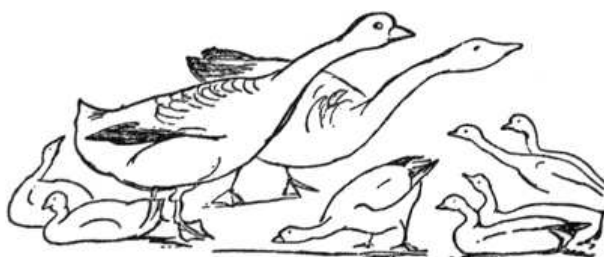
הִיְתָה שָׁם מִשְׁפָּחָה וְכֵה שְׁנַי תַּכִּים מִבְּגָרִים וְשְׁבַעֲה תַכּוֹנִים.

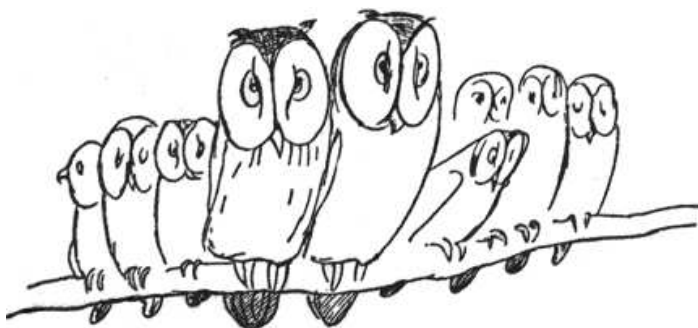
הִיְתָה שֵׁם מִשְׁפָּחָה וּבָה שְׁתֵּי חֲסִידוֹת מְבַגְרוֹת וְשִׁבְעַת חֲסִידוֹת.

הִיְתָה שֵׁם מִשְׁפָּחָה וּבָה שְׁנֵי אָוִזִים מְבַגְרִים וְשִׁבְעָה אָוִזִים.

הִיְתָה שֵׁם מִשְׁפָּחָה וּבָה שְׁתֵּי תַנְשַׁמּוֹת מְבַגְרוֹת וְשִׁבְעַת תַנְשַׁמּוֹת.

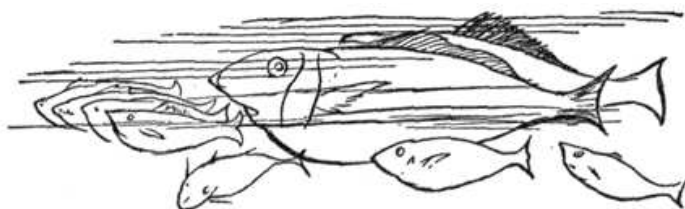
הִיְתָה שָׁם מִשְׁפָּחָה וְכָּה שְׁנַי שְׂרָקָנִים מְבֹגְרִים וְשִׁבְעָה שְׂרָקָנוֹנִים.

הִיְתָה שָׁם מִשְׁפָּחָה וְכָּה שְׁנַי חֲתוּלִים מְבֹגְרִים וְשִׁבְעָה חֲתֻלְתוּלִים,

וְהִיְתָה שָׁם מִשְׁפָּחָה וְכָּה שְׁנַי דָּגִים מְבֹגְרִים וְשִׁבְעָה דָּגֵיגוֹנִים.

פָּרָק ג'

מִנְהִיגֵהֶן שֶׁל שִׁבְעַת הַמִּשְׁפָּחוֹת

הַתְּפִים גָּרוּ עַל עֲצֵי הַפְּסוּקִית הַמְּפֹסְקָת, שֶׁהָיוּ יִפְהַפְּיִים לְמַרְאֵה וּמְכַסִּים עֲלֵים כְּחֵלִים, וְנִזְוָנוּ בְּפִרוֹת, בְּחֻרְשֵׁפִים וּבְחִפּוּשֵׁיּוֹת מְשֻׁבָּצוֹת.

הַחֲסִידוֹת הִתְהַלְכוּ עַל שִׁפְתֵי הָאָגָם וּבְתוֹכוֹ וְאָכְלוּ צְפָרְדַּיִם לְאֲרוּחַת הַבְּקָר וְלַחֵם קְלוּי בְּחֻמָּאָה בְּשִׁעַת הַתְּהָ, אֲלֵא שֶׁמִּפְּאֵת אֲרָף רִגְלֵיהֶן לֹא הָיוּ מְסֻגְלוֹת לְהִתְיָשֵׁב וְנִאֲלָצוּ לְהִתְהַלֵּךְ אָנָּה וְאָנָּה לְלֹא הַפּוּגָה.

לְאֲנִזִּים הָיוּ קְרוּמֵי שְׁחִיזָה בֵּין אֲצָבְעוֹתֵיהֶם, וְלִכְּן דָּלוּ בְּעֲזָרְתָם כְּמִיּוֹת גְּדוֹלוֹת שֶׁל קְרוּם-קֶקָאוּ וְאָכְלוּ מִמֶּנּוּ לְאֲרוּחַת הָעָרֶב.

הַתְּנַשְׁמוֹת תָּרוּ בְּלֵהִיטוֹת אַחַר עֲכָבְרִים, לְכַדּוֹ אוֹתָם וְהִכִּינוּ מֵהֶם פּוּדִינְג טְפִיּוּקָה.

הַשְּׂרָקָנִים דָּדוּ לָהֶם בְּגֵן, וְנִזְוָנוּ בְּחֻסָּה וּבְגִבְיַת צ'שִׁיר.

הַחֲתוּלִים רָבְצוּ בְּשִׁמְשׁ בְּלֵי לְזוּז, וְנִזְוָנוּ בְּבִישְׁקוּטִים.

הַדְּגִים גָּרוּ בְּאָגָם, וְנִזְוָנוּ בְּעֶקֶר בְּשִׁבְלוּלִים מְבֻשְׁלִים.

שִׁבְעַת הַמִּשְׁפָּחוֹת חָיוּ יַחְדָּו בְּשִׁמְחָה וּבְאִשׁוּר.

פָּרָק ד'

גְּלַדֵי שְׁבַע הַמְּשֻׁפָּחוֹת נִשְׁלָחִים אֶל הָעוֹלָם הַרְחֹב

יוֹם אֶחָד הִתְכַּנְּסוּ יַחַד שְׁבַע הָאִמָּהוֹת וְשִׁבְעַת הָאָבוֹת שֶׁל שְׁבַע הַמְּשֻׁפָּחוֹת, וְהִסְפִּימוּ לְשַׁלַּח אֶת גְּלַדֵיהֶם לְרִאוֹת אֶת הָעוֹלָם לְמַעַן יִשְׁכִּילוּ.

לְכֵן קָרְאוּ לְכֻלָּם לְבוֹא, וְנִתְּנוּ לְכָל אֶחָד מֵהֶם שְׂמוֹנָה שִׁילִינְגִים, עֲצוֹת לְרַב, כַּמָּה קְבוֹיֹת שׁוֹקוֹלֵד וּפְנִקְס קָטָן וְלוֹ כְּרִיכַת עוֹר יַרְקָה, כְּדֵי שִׁיּוֹכְלוּ לְרֶשֶׁם כַּמָּה כֶּסֶף הוֹצִיאוּ.

אֲזִי הִפְצִירוּ בָהֶם בְּכָל לְשׁוֹן שֶׁל בְּקֶשָׁה שְׁלֵא לְהִתְקוּטֹט זֶה עִם זֶה, וְכָל הַחֹרִים שֶׁלְּחֹו אֶת יְלָדֵיהֶם לְדַרְכָּם בְּלוֹיֹת תְּדוּרוֹד־פְּרִידָה.

”אִם תִּמְצְאוּ דְבָדְבָן,“ אָמְרוּ הַתַּכִּים, ”אֵל תְּרִיבוּ בֵּינֵיכֶם בְּשִׂאֵלָה לְמִי מִגִּיעַ לְקַבֵּל אוֹתוֹ.“

”נוֹסֶף עַל כֵּן,“ אָמְרוּ הַחֲסִידוֹת, ”אִם תִּמְצְאוּ צְפָרְדַּע, חִלְקוּ אוֹתָהּ בְּקַפְדָּנוֹת לְשִׁבְעַת חֲתִיכוֹת, אֲכַל בָּשׂוּם פָּנִים אֵל תִּתְקוּטֹטוּ בְּגִלְגָּלָה.“

הָאֲזוּזִים אָמְרוּ לְשִׁבְעַת הָאֲזוּזִים: ”יְהִיָּה אֲשֶׁר יְהִיָּה, לְעוֹלָם אֵל תִּגְעוּ בְּפָרְעוֹשׁ־פְּרַפְרַת־פְּרִי.“

הַתְּנַשְׁמוֹת אָמְרוּ: ”אִם תִּמְצְאוּ עַכְבָּר, בְּתָרוּ אוֹתוֹ לְשִׁבְעָה בְּתָרִים וְאֲכָלוּ אוֹתוֹ בְּצַהֲלָה, אֲכַל בְּלִי לְהִתְקוּטֹט.“

הַשְּׂרָקָנִים אָמְרוּ: ”זְכְרוּ שֶׁעֲלֵיכֶם לְאָכַל חֶסֶה, אִם תִּמְצְאוּ חֶסֶה, בְּנִיחוּתָא וְלֹא בְּגִרְגָּרוֹנוֹת.“

הַחֲתוּלִים אָמְרוּ: ”הַקְּפִידוּ בְּמִיָּחַד שְׁלֵא לְהִתְעַסֵּק עִם שׁוּם קוּגְל־מוּגְל, בְּמִקְרָה שֶׁתִּתְקָלוּ בוֹ.“

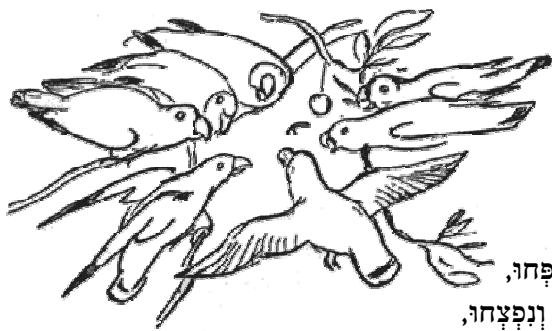
והדגים אמרו: "מעל לכל הזקרו שלא לאכל את הפחפון הפחוס, מפני שהוא מזיק לדגים וגורם להם כאבהן".

ילדי שבע המשפחות הודו להוריהם, החוו ארבעים ותשע קדות של נמוסין, ויצאו אל העולם הרחב.

פֶּרֶק ה'

קורותיהם של שבעת התכונים

שבעת התכונים לא הספיקו להרחיק עוף בטנם נתקלו בעץ ועליו דבדבן יחיד. התכון הבכור קטף אותו מיד, אף ששת האחרים נסו לחטף אותו ממנו, משום שהיו רעבים עד מאד. ואז החלו שבעת התכונים לריב, והם נדחפו, ונדחקו,

ונדחסו,

ונלחצו,

ונמחצו,

ונמצכו,

ונצרחו,

ונטפחו,

ונפצחו,

ונפרכו,

ונרקחו, והם

צנחו, וצעקו, ושרקו, ונרקו, ונתרו, ונקרו, וקבלו, וקבטו, וחרטו, ומרטו, ושרטו זה את זה, עד שכלם נקרעו לחתיכות קטנטנות, ולבסוף לא נותר דבר שייצין את המקרה העגום מלבד הדבדבן ושבע נוצות ירקות וזעירות.

וזה היה סופם המצמרר והמסמר של שבעת התכונים.

פָּרָק ו'

קורותיהן של שבע החסדסידות

לאחר שיצאו שבע החסדסידות לדרך הן עפו או התהלכו במשך ארבעה עשר שבועות בקו ישר, וששה שבועות נוספים בקו עקלקל; ואז רצו מהר ככל שיכלו לארץ מאה ושמונה מילין; ואז נעמדו בצותא־חדא וטקטקצקצקדשקשקו במקוריהן.

בערך ברגע זה הבחינו בצפרדע גדולה, ולה פתמים ירקים ופס תכלת מתחת לכל אָזן.

מכיון שהיו רעבות התעופפו אליה תכף ומיד ועמדו לחלק אותה לשבע חתיכות, אף אז החלו להתקוטט בשאלה איזו מהרגלים כדאי להן לתלש קדם. אחת אמרה: את זאת, אחרת אמרה: לא, את זאת, ובזמן שפלן התקוטטו קפצה משם הצפרדע וברחה לה. וכשראו החסדסידות שהצפרדע איננה החלו לטקטק, ולצקצק,

וילשקשק,

וילדקדק,

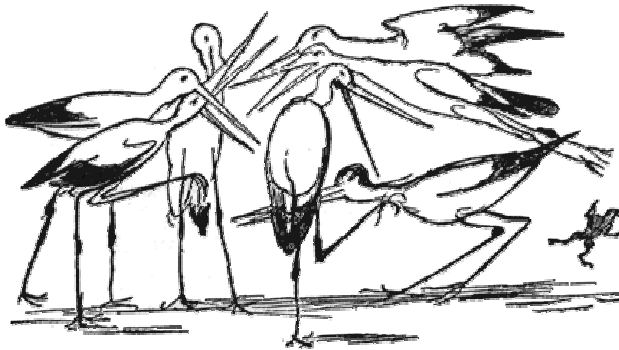
וילפקפק,

וילבקבק,

וילברבק

בפראות רבה יותר ויותר. ואחרי שרבו במשך שבוע ימים נקרו זו את זו לחתיכות קטנטנות, וילבסוף לא נשאר מהן דבר מלבד מקוריהן.

וזה היה סופן של שבע החסדסידות.

פָּרָק ז'

קורותיהם של שבַּעַת הָאָנוּזִים

בתחלת מסעם עָבְרוּ שְׁבַעַת הָאָנוּזִים מֵעַל מִישׁוֹר רָחֵב יָדַים שָׁבוּ צָמַח עֵץ אֶחָד וְיָחִיד, וְזֶה הָיָה עֵץ רַע מְאֹד.

אַרְבָּעָה מֵהֶם טָפְסוּ אֶל רֹאשׁ הָעֵץ וְהִבִּיטוּ סְבִיב, וּשְׁלֹשֶׁת הָאֲחֵרִים הִדְסוּ מֵעֵלָה וּמִטָּה, מִשְׁנָנִים פָּרְקֵי שִׁירָה וְאֵת שֵׁשֶׁת הַשְּׁעוּרִים הָאֲחֵרוֹנִים שֶׁלָּהֶם בְּחֹשֶׁבוֹן, בְּגָאוּגְרַפְיָה וּבְכֻלְפָּלַת בַּיִת.

אוּ אִזְ הִבְחִינוּ בְּמִרְחָק רַב בְּעֵצָם מְעַנֵּן בְּיוֹתֵר וְנִפְוֹחַ לְמַרְאֵה, בְּעַל גּוֹף כְּדוּרֵי לַחֲלוּטִין, שְׁדֻמָּה לְפָרְפֶרֶת פְּרִי מְבֹשֶׁלֶת וְלָה שְׁתֵּי כְּנָפַיִם זְעִירוֹת, מְקוֹר, שֶׁלֹּשׁ נֹצוֹת עַל הָרֹאשׁ וְרַגְלֵי אַחַת בְּלִבָּד.

מִקֵּץ זְמַן מָה אָמְרוּ שְׁבַעַת הָאָנוּזִים זֶה לָזֶה: "אֵינן סִפְּק שְׁוֵהוּ פְּרַעוֹשׁ-פְּרַפְרֶת-פְּרִי!"

וְאִז, בְּזַנְחָם אֵת כָּל כְּלָלֵי הַזְּהִירוֹת, הִחֲלוּ לְזַמֵּר בְּקוֹל:

"פְּרַעוֹשׁ-פְּרַפְרֶת-פְּרִי!

פְּרַעוֹשׁ-פְּרַפְרֶת-פְּרִי!

גֵּשׁ הִנֵּה, יְקִירִי,

וּשְׁמַע אוֹתִי מִקְרִיא,

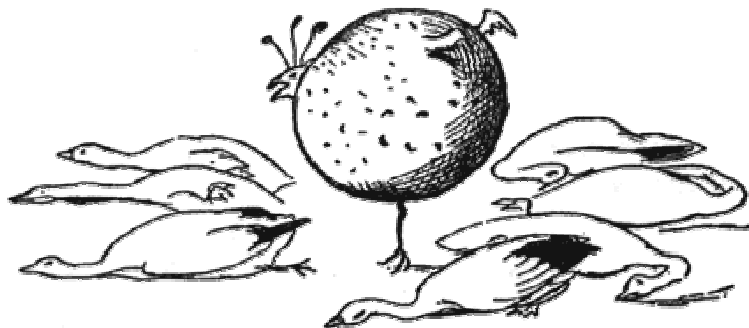
הִנֵּה שִׁיבָה, הוּ הִנֵּה שִׁיבָה, הוּ הִנֵּה שִׁיבָה לְשִׁירִי!"

מִיָּד כְּשֶׁסִּיְמוּ לְזַמֵּר הִחֲלָה פְּרַעוֹשׁ-פְּרַפְרֶת-הַפְּרִי לְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ לְעִבְרָם עַל רַגְלוֹ הָאֲחַת בְּמַהֲירוֹת אֲיִמָּה וְנִוְרָאָה, הִגִּיעַ עַד הָעֵץ, נִעְצַר עַל עֲמֻדוֹ וְהִבִּיט סְבִיב בְּמִבְט רֵיק וּמְלַנֵּעַ.

הַדְּבָר הַמֵּיט מְצוּקָה רַבָּה עַל שְׁבַעַת הָאָנוּזִים, וְהֵם נִתְקַפּוּ רִטְט־מְטֻט; וְלָכֵן שֶׁלַח אֶחָד מֵהֶם אֵת צְוֹאָרוֹ הָאֶרֶץ קְדִימָה וְנִגַּע בּוֹ נְגִיעָה קְלָה בְּקִצָּה מְקוּרוֹ –

אף בְּרַנֵּעַ שֶׁעָשָׂה זֹאת הַחֵל פְּרָעוּשֵׁי־פְרָפְרֵת־הַפְּרִי לְדַלֵּג וּלְקַפֵּץ גְּבוּהָ יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְאִזּוֹ פָּעַר אֶת פִּיּוֹ, וּלְמַרְכָּבָה הַפְּתוּעָתָם וּמֵרַת רוּחָם שֶׁל שְׂבַעַת הָאֲזוּזִים הַחֵל לִנְבֹחַ בְּקוֹל גְּדוֹל כָּל כֶּף וּבְחֻמַּת זַעַם אֵימָה כָּל כֶּף עַד שֶׁלֹּא הָיָה בְּכַחֲסָם לִשְׂאֵת עוֹד אֶת הַמְהוּמָה, וְהֵם נִשְׁמְטוּ אֶחָד אֶחָד וְצָנְחוּ אַרְצָה לֵלֵא רוּחַ חַיִּים.

וְכֵן בָּא סוּפֵם שֶׁל שְׂבַעַת הָאֲזוּזִים.

פֶּרֶק ח'

קוּרוּתֵיהֶן שֶׁל שְׂבַע הַתְּנַשְׁמֹת

לְאַחַר שִׁיצְאוּ שְׂבַע הַתְּנַשְׁמֹת לְדַרְךָ נִהְגוּ לְהִתְיַשֵּׁב מִדֵּי פַעַם עַל עֲנָפֵי הָעֵצִים הַעֲתִיקִים, וְלֹא לְהִתְקַדֵּם כְּבֵרַת דְּרֹךְ אַרְכָּה מִדֵּי בְּבַת אַחַת.

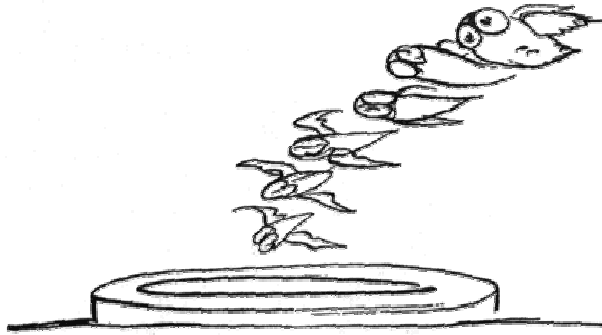
לִילָה אֶחָד שָׁרַר חֲשֵׁף, וְנִדְמָה הֵיחָ לָהֶן שֶׁהֵן שׁוֹמְעוֹת עַכְבָּר, אֵף פְּנִסֵי הַרְחוּב לֹא דָלְקוּ וְלָכֵן לֹא עָלָה בִּידֵן לְרִאוֹתוֹ.

לָכֵן קָרְאוּ בְּקוֹל: "הֵאֵם עַכְבָּר הוּא זֶה?"

וְהַעַכְבָּר עָנָה: "סְקוּיִקִּי־פִיִּי־וְיִקִּי, כֵּן, עַכְבָּר הוּא זֶה."

מִיָּד זָנְקוּ הַתְּנַשְׁמִשְׁמוֹת מֵרֹאשׁ הָעֵץ כְּדֵי לְנַחֵת עַל הַקְּרָקַע; אֲךָ הֵן לֹא רָאוּ
שְׂמַתְחָתָן פְּעוּרָה בְּאֵר רְחֻבָּהּ, וְכֵלֶן נָפְלוּ רְדוּדוֹת פְּנִימָה וְטָבְעוּ תוֹךְ פְּחוֹת
מִחְצֵי דִקְהָה.

וְכֵן בָּא סוּפֵן שֶׁל שְׁבַע הַתְּנַשְׁמִשְׁמוֹת.

פָּרָק ט'

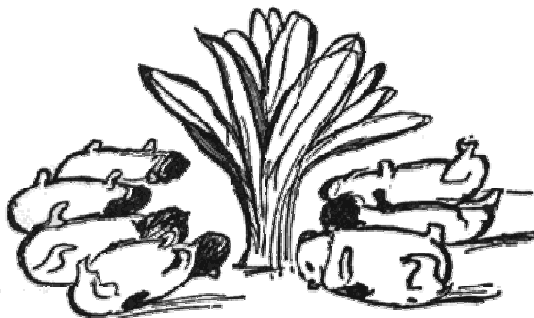
קוֹרוֹתֵיהֶם שֶׁל שְׁבַעַת הַשְּׂרָקָנוֹנִים

שְׁבַעַת הַשְּׂרָקָנוֹנִים נִכְנְסוּ לְגֵן יוֹב וְשִׁיחֵי דְמַדְמָנוּיֹת וְעֲצֵי פְּלִיקָן, וְהֵם שְׂכְּבוּ
לִישׁוֹן תַּחַת אֶחָד מֵהֶם וְנִרְדְּמוּ. כְּשֶׁהִתְעוֹרְרוּ רָאוּ שְׂבַשְׁעָה שִׁישְׁנוֹ צְמַחַת מִתוֹךְ
הַקְּרָקַע חֲסָה גְדוֹלָה, וְלָהּ עֲלִים יִרְקִים לְאִין מְסֻפָּר. לְמִרְאֵה זֶה הִכְרִיזוּ כֻלָּם:

”חֲסָה, הִיא חֲסָה!
חוּסִינָא, חוּסִי,
הַצְּמִיחֵי עֲלִים,
הִיא חֲסַת אֲלִים זֹו שְׂאָנוּ אוֹכְלִים,
הִיא חוּסִינָא, חֲסָה, הַצְּמִיחֵי עֲלִים!”

ומיד אצו שבעת השרקנונים אל החסה במהירות אדירה שכזו עד שראשיהם התנגשו בגבעול והם לקו בן רגע בדלקת טרום מעברית של קרום האף, דלקת שהחמירה יותר ויותר עד שהרגה כבדרך אגב את כל השבעה.

וזה היה סופם של שבעת השרקנונים.

פָּרָק י'

קורותיהם של שבעת החתלתולים

שבעת החתלתולים יצאו למסעם מלאי ענג וטורפנות. אף משעלו לפסגתה של גבעה גבוהה השקיפו הרחק וראו קוגל-מוגל (או כמו שראוי יותר לכתב את שמו, קוגל-מוגל) ועל אף האזהרה שקבלו רצו הישר אליו.

(יצין שהקוגל-מוגל הוא ברירה חמקמקה ומסכנת מאין כמוה, ובשום פנים אין נוהגים לפגש בו במקרה. הם חיים במים אף אינם מתנזרים מן היבשה, וכשהם שרויים בנוזל הם משתמשים בזנבם הארוך ככמפרש. הם מהירים להפליא אף מנהגייהם ביתיים ומיתרים, וגישתם לחיים רהויה ומרהרת. לפעמים אפשר לראותם בערבי הקיץ, עומדים על הראש על גדות אגם פופל-פפל ומהמהמים שירי מולדת; הם מתקיימים מירקות בלבד, פאשר אינם אוכלים בשר עגל, או בשר כבש, או בשר חזיר, או בשר בקר, או דגים, או מלחת אשלגן.)

כְּשֶׁהַקֹּגֶל־מוֹגֵל רָאָה אֶת שִׁבְעַת הַחַתְּלָתוּלִים נָשָׂא אֶת רִגְלָיו לְהַמְלִיט; הוּא רָץ וְרָץ בְּמִשָּׁף אַרְבָּעָה חֲדָשִׁים, וְהַחַתְּלָתוּלִים רָצוּ עוֹד וְעוֹד אִף לֹא הָיוּ מְסֻגָּלִים לְהִדְבִּיקוֹ – וּלְבִסוּף מָתוּ כָּלֶם עַד אֶחָד מְרַב עֵינֹפוֹת וְתִשְׁיֹשׁוֹת, וּלְאַחַר מִכֵּן לֹא שָׁבוּ עוֹד לְאֵיתָנָם.

וְזֶה הָיָה סוּפָם שֶׁל שִׁבְעַת הַחַתְּלָתוּלִים.

פָּרָק י"א

קוֹרוֹתֵיהֶם שֶׁל שִׁבְעַת הַדְּגִיגוֹנִים

שִׁבְעַת הַדְּגִיגוֹנִים שָׁחוּ אֶל קֶצֶה אָגָם פִּיפְל־פִּפְל, וּמִשָּׁם אֶל הַנְּהַר, וּמִשָּׁם אֶל הָאֹקֵינוֹס, וְשָׁם, בַּיּוֹם הַחֲמִשָּׁה עָשָׂר לְמִסְעָם, נִתְקְלוּ לְרַע מִזְלָם בְּפִתְפִּיץ פָּחוּס נוֹצָץ, וּמִיָּד הִחֲלוּ לִשְׁחוֹת בְּעַקְבוֹתָיו. אִף הַפִּתְפִּיץ הִפְחוּס צָלַל אֶל תוֹף בּוֹר בְּצִקִּי

עֲגוּלִי,

נִכְלוּלִי,

צִהְלוּלִי

וְאַטְלוּלִי

שֶׁשָּׂמַשׁ לוֹ בַּיִת לְכָל דְּבָר.

וּשִׁבְעַת הַדְּגִיגוֹנִים, שֶׁשָּׁחוּ בַּמְהִירוֹת בְּלִתֵּי נְעִימָה, שָׁקְעוּ בַּבֶּץ בְּנִגּוּד לְרִצּוֹנָם הַמְּפָרֵשׁ, וּמִכֵּיּוֹן שֶׁלֹּא הָיוּ מְרַגְלִים בְּכֹף נְחֻנְקוֹ כָּלֶם תוֹף זָמָן קָצָר.

וְזֶה הָיָה סוּפָם שֶׁל שִׁבְעַת הַדְּגִיגוֹנִים.

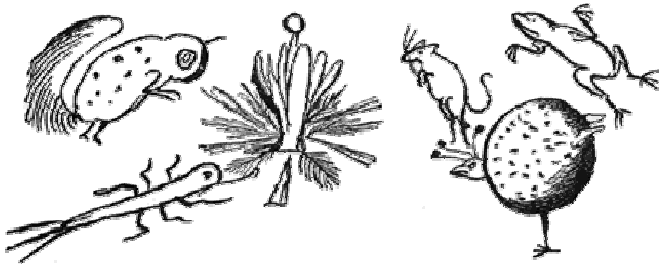
פָּרֶק י"ב

מָה שֶׁקָּרָה אַחַר כֶּה

לְאַחַר שְׁנֹדַע כִּי

שָׁבַעַת הַתְּכוּנִים,
שָׁבַע הַחֲסִדִּיּוֹת,
שָׁבַעַת הָאֲזוּזִים,
שָׁבַע הַתְּנַשְׁמָשְׁמוֹת,
שָׁבַעַת הַשְּׂרָקָנוֹנִים,
שָׁבַעַת הַחֲתָלְתוּלִים
וְשָׁבַעַת הַדְּגִיגוֹנִים

מֵתוּ כָּלֶם – נִפְגְּשׁוּ הַצְּפָרְדַּע, פָּרְעוֹשׁ-פְּרִפְרֵת-הַפְּרִי, הָעֶבְכָר, הַקּוֹגְלִי-מִוְגֵל
וְהַפְּחָפֵץ הַפְּחוּס כְּדֵי לַחֵג אֶת מְזֻלָּם הַטּוֹב.

וְהֵם אָסְפוּ אֶת שְׁבַע הַנּוֹצוֹת שֶׁל שָׁבַעַת הַתְּכוּנִים, אֶת שָׁבַעַת הַמְּקוֹרִים שֶׁל
שָׁבַע הַחֲסִדִּיּוֹת, אֶת הַחֲסָה וְאֶת כָּל הַיֵּתֶר, סִדְרוּ אוֹתָם בְּמַעְגָּל, וְרָקְדוּ
הוֹרְנֵפִיפ סְבִיב כָּל הַמְּזֻכְרוֹת הַלְלוּ עַד שֶׁהִתְיַגְעוּ מִכֶּה; וְאִז עָרְכוּ מִסִּבַּת תְּהֵא
וּמִסִּבַּת גֵּן, וְנִשְׁפָּה, וְקוֹנְצֵרְט, וּלְאַחַר מִכֵּן חֲזְרוּ אִישׁ אִישׁ לְבֵיתוֹ מְלֵאֵי אֲשֶׁר,
כְּבוֹד, אֶהְדָּה, סְפוּק וּשְׂאֵט נִפְשׁ.

פָּרָק י"ג

מה שקרה להוריהם של ארבעים ותשעת הילדים

אך לאחר ששני התכים,
שתי החסידות,
שני האנזים,
שתי התנשמות,
שני השרקנים,
שני החתולים
ושני הדגים

למדו מעיון בעתונים על קצן המר של כל משפחותיהם, סרבו לטעם עוד
מזון; והם שלחו שליחים לחנייות המבחרות ורכשו פמות הגונה של פלפלת
חריפה, ברנדי, חמץ ושעות חותם כחלה, וכן שבועה בקבוקי זכוכית עצומים
ואטומים. ולאחר שעשו זאת סעדו את לבם בארוחה קלה של לחם שאר
וארטישוק ירושלמי, ונפרדו מכל מפריהם הרבים, הנכבדים, הנבחרים,
האחראיים והאזיליים בחבובים של טקס.

פָּרָק י"ד

סוף דבר

ולאחר מכן יצקו לבקבוקים את כל מרפיבי נוזל הכבישה, וכל זוג קפץ
לתוף בקבוק משלו, ומובן שכלם מתו בן רגע ונכבשו לגמרי בתוף דקות
ספורות; ולפני כן ערכו צנאה (בעזרת עורכי הדין הטובים ביותר במחוז)
והורו במפרש לפקק את שבועת הבקבוקים ולחתם אותם בשעות החותם
הכחלה שקנו; ואותם עצמם, בתוף הבקבוקים, הורו להציג במוזאון הראשי
של העיר טוש, לצד תויות עשויות קלף או כל תחליף מרתיע אחר, על גב
שלחן שיש שרגליו מחפות כסף, כדי שאפשר יהיה לצפות בהם ולהרהר
בהם מדי יום, לתועלתו הנצחית של הצבור רף הלכב.

ואם תגיעו באחד הימים לגליומגול, ותפקדו את המוזאון השוכן בעיר
טוש, חפשו אותם על גבי השלחן התשעים ושמונה בחדר הארבע מאות
עשרים ושבעה לארף הפרוזדור הימני באגף השמאלי של המבנה המרכזי
שבמוסד מרהיב עין זה; כי אם לא תעשו זאת, לא תמצאו אותם לעולם.

